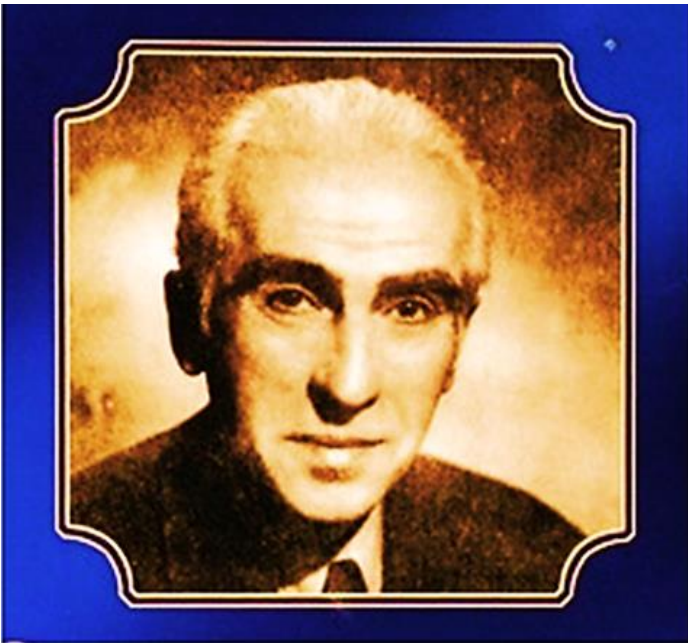

Costache Ioanid

Poezii

Costache Ioanid 1912 - 1987

Fenomenul Ioanid

Încep cu amintirile mele, îngropate printre scrisori vechi și diplome din dosarul lui tata (Mihai Beloiu): un teanc de aduceri aminte, prăfuite și galbene, rupte pe la colțuri, cu zdrențe și colbi de vremi, demult apuse. Printre diplomele de teologie și litere, cu sigla regilor Carol al II-lea și Mihai și pecetea

Universității, cu semnăturile preotului

Mihălcescu și

Rădulescu Motru-

mare filozof și om

politic, un carnețel

legat de mână, sare

timid într-un colț;

nu l-am băgat în

seamă, eram

fermecat de

valoarea

diplomelor și nu i-

am dat atenție,

decenii la rând. Era

încropit cu suflet și simțire, cusut cu sforile duioase ale inimii, căci

încăpea în buzunarul cămășii de la piept, ca o comoară de preț.

Nu-l știam pe tata aplecat spre poezie, care pune la suflet

versurile lui Ioanid, legate cu ață și scrise cu penița care nu se

șterge și merge în veșnicie. Se vede că le-a îndrăgit și le-a ales pe

măsură, căci i-au fost dragi: Împăratul și ciobanul și Judecata de

apoi!

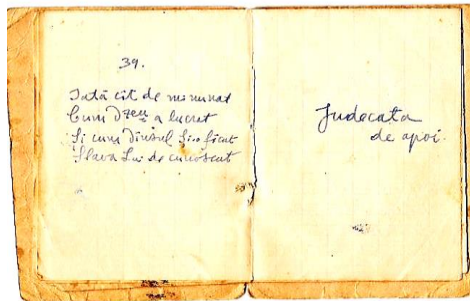
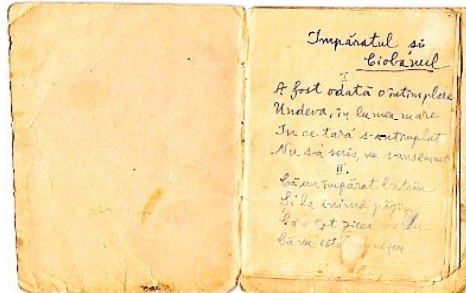
Strofele tremurânde cu cerneala pătată de lacrimi și

suspine, erau aproape de inima lui și le strângea la piept:

ciobănașul cel isteț, ca și-n pânzele lui Grigorescu, sau cântat de

naiul lui Zamfir, aduce răspunsuri la *Împăratul bătrân și la inimă*

păgân, care-și pune întrebări despre Dumnezeu și nemurire!

Frumoase gânduri și răspunsurile uimite ale ciobănașului îl pun pe gânduri pe împărat, care se lasă dus pe fir și schimbă hainele cu păstorașul cel curajos... *te poți uita la soare?* Sau, *ce-a fost înainte de veșnicii?* Întrebări și răspunsuri găsite de poet, care te poartă fără să știi pe fuiorul timpului și te aduce tot la Scripturi, la Cuvântul divin, care găsește dezlegare la toate frământările sufletului.

Ajung la mijloc, unde se vede un nod de ață și apare cu fiori *Judecata de apoi*, publicată mai târziu în Porumbițe albe, după 1980. Tata le scrisese pe furis, luate din gură la gură și scrise pe tăblițele inimilor care iubeau pe Domnul... așa circulau gândurile divine ieșite din pana măiastră și acordate cu harfa lui Nicolae Moldoveanu... câte cântări se auzeau prin cămăruțele dosite, pe genunchii tremurați de bunici și mătuși cu tample albe și riduri pe frunți? Aceste comori se prelungesc în nemurire și urcă la cer, ca pe scara lui Iacov, când se rezema, în noaptea înstelată pe piatra de căpătâi, dintre Beer Șeba și Haran (Geneza 28.10). Nu se vestejesc, nu le mănâncă moliile, și nu zac în rafturile teologilor, sau pe băncile școlilor; aceste șoapte de duh ne însoțesc din copilărie, când mama le cânta pe înserate, și ne șoptesc melodii duioase, care ne mângâie la restriște și ne dau nădejde pe viitor...

Tata le strângea la piept, le simțea cu respirația duhului, le trăia cu viața și le-a ținut ascunse... eu le-am găsit târziu, de curând, și le dau mai departe ca să le cunoască toți căutătorii de nemurire, dar și cei care iubesc poezia și frumosul.

Ioanid a umplut un gol în cultura noastră, românească, a dus mai departe poezia creștină adevărată, începută de Voiculescu și Militaru, poeți creștini ortodocși, care s-au jertfit pe tărâmul credinței strămoșești și au sfârșit în temnițele comuniste. Traian Dorz, de asemenea, întregeste pleiada martirilor, care-au suferit pentru Domnul și mai târziu, Ioan Alexandru care a lăsat o remarcabilă operă.

Ioanid este de excepție, căci se poate desprinde de poezia tradițională amintită mai sus, are pecetea Duhului, prin nașterea din nou, prin primirea în inimă a Domnului, care i-a schimbat viața și simțirea. Este un fenomen unic, la început de era postbelică, când frământările naționale au zămislit creatori nemuritori ca

Moldoveanu și Dorz, ei înșiși fiind în ceata martirilor neamului, Richard Wurmbrand, Vasilică Moisesescu și înaintașii lor, Dumitru Cornilescu, Tudor Popescu și Iosif Trifa. Aceste lumini au adus reformarea neamului nostru, care zăcea în întuneric, au pățimit împreună suferind prigoana și persecuțiile, înainte și după comuniști.

Oare nu avem și noi un Eminescu creștin? O întrebare retorică, care se agăța de cultura neamului, în ultima sută de ani. Dar ce, giganții culturii noastre, n-au fost creștini? Eminescu, Coșbuc, Arghezi, Brâncuși, Grigorescu, Enescu și marea lor pleiadă de genii creatori, n-au fost creștini? Căci toți românii sunt creștini, mai apoi Militaru și Radu Gyr și Dorz și Zamfir, care-a uimit toată planeta cu naiul și baladele noastre? Desigur, o întrebare supărătoare, care duce la religiunea adevărată, neîntinată, ca să cercetăm pe orfani și văduve în necazurile lor și să ne păzim neîntinați de lume (Iacov 1.27), la închinarea către Tatăl, în duh și adevăr (Ioan 4.24).

Marele nostru poet Ioanid a călcat pe urmele Domnului Isus, a crezut în El și L-a primit ca Mântuitor personal, a avut viața schimbată și versurile lui, unite cu melodiile inspirate de Duhul, au schimbat inimi a milioane de români. Aceasta este menirea artei, a poeziei creștine reformatoare, care schimbă suflete, care aduce la pocăință și credință pe toți cei care caută Adevărul și găsesc calea către cer.

Ioanid a lăsat erudiția și cultura și valorile dobândite în școlile și universitățile Bucovinei și Iașului, și după ce l-a întâlnit pe Richard Wurmbrand, i-a urmat exemplul și L-a găsit pe Salvatorul Isus, care i-a schimbat viața. A lăsat regia și teatrul, a lăsat caricaturile din lut, se mai juca cu penelul în peisaje și flori și portrete, dar a scris poezie, cu forța și valoarea de foc a Cuvântului, inspirat de sus, de la cer.

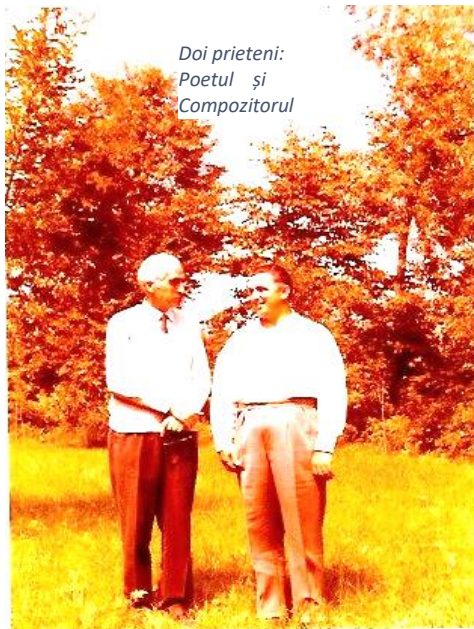
Vinde totul la săraci și urmează-mă, este povața lui Isus către tânărul bogat, care l-a întors spatele. *Îți mai lipsește un singur lucru* (Luca 18.18). Ioanid L-a găsit, căci a ascultat de chemarea divină și arta lui a devenit o mreață, un năvod în mâna pescarului de suflete. Aceasta este menirea artei, arta adevărată

pusă în slujba divină, care aduce suflete la Domnul, le întoarce acasă, la locul pentru care am fost creați din veșnicie (Efeseni 1.4).

Poezia și cântul se iau de mână și împreună își împlinesc scopul de a sluji Domnului. Cine nu îngână și azi, *A venit un om la Domnul, Ce-i viața ta, e o peniță, sau Cu Dumnezeu în fiecare zi?* Și câte și mai câte? Se cântă în cămăruțe strâmte, pe genunchii bunicilor, în închisori, în catedrale și biserici, la Ateneu și la

concerte, dar mai presus, în inimile care se trezesc în zorii zilei și laudă pe Domnul. E o diferență între arta care trezește simțurile, ca un concert de Mozart, măiastra lui Brâncuși, carele lui Grigorescu, florile lui Luchian, naiul lui Zamfir, balada lui Porumbescu și melodiile lui Moldoveanu, legate de versurile lui Ioanid. Primele ridică emoțiile la sublim, aduc lacrimi de reverență în fața frumosului, ridică sălile în picioare, dar sunt trecătoare, nu schimbă inimile, nu duc la regrete și credință, la o viață nouă, care duce la cer.

Ioanid, Dorz și Moldoveanu se iau de mână și aduc suflete la cer, le urcă pe scara care duce la nemurie, întregesc numărul celor aleși și grăbesc venirea Domnului, care bate la ușă. Sensibilitatea poetului atinge sublimul, căci folosește Cuvântul, această forță care schimbă suflete. Același Cuvânt care a creat planetele și Universul, acest Cuvânt S-a făcut trup și a locuit printre noi,

Doi prieteni:
Poetul și
Compozitorul

acest Cuvânt inspirat de sus depășește expresia celorlalte arte surori, care sunt mai la coadă: pictura, sculptura, piatra și desenul și chiar muzica și teatrul.

Ideile poezilor depășesc toate artele, ei folosesc cuvântul ca expresie, care are putere, are potențe divine, căci transmite mai direct și mai ușor inspirația Domnului. Dalta, penelul, piatra și lutul, chiar și muzica

sunt mai sărace, căci nu se ridică la înălțimea și puterea slovei, care vine de sus.

Extazul mistic din fața icoanelor, a statuiilor Pieta, cu trupul Domnului coborât de pe cruce, crucea Domnului răstignit pe lemn, Sfânta familie, sau Mesia lui Handel, orga lui Bach care te îndrumă spre cer, chipurile alungite ale lui El Greco, ca luminile care fumează spre înălțimi, coloana infinită a lui Brâncuși, chiar și Masa tăcerii cu 12 scaune din Târgu Jiu și Cina cea de taină a lui Leonardo, Ecce Homo a lui Tizian, nu sunt suficiente să miște inimile, ci creează un extaz de reverență în fața artei, ajunsă la sublim, dar nu schimbă inimile spre Hristos.

Poetul, ca și profeții din vechime, primesc inspirația divină și folosesc cuvântul și transmit nouă, muritorilor, inspirația și șoaptele Duhului, care, sărace se reduc la înțelegerea noastră, în parte, căci suntem limitați în toate privințele.

Ioanid a cunoscut schimbarea de vremi, de la plecarea regilor și tăvălugul comunist care a măturat toate valorile, pe rând. Nu s-a lăsat plecat în fața noului regim roșu și malefic, și-a găsit adăpost sub crucea Domnului, s-a contopit cu El, în simțire, în trăirea de zi cu zi, și a găsit părtășia cu aleșii Domnului, cu evreii mesianici din Strada Olteni, apoi după plecarea lui Wurmbrand, cu Aurel Popescu, la frații din toate locurile, care-i recitau poeziile și-i cântau melodiile puse pe note de Moldoveanu.

A trecut ca o adiere ușoară, mai tăcut, mai reținut, mai sensibil, mai evlavios. Nu s-a remarcat printre teologii și predicatorii vremii, a stat la umbra marilor reformatori, sub prietenia lui Wurmbrand, Popescu, care-au plecat în America, înaintea lui.

Am avut plăcerea și marea favoare să cunosc familia Răscol, care au publicat cele două volume de poezii, *Taine* și *Porumbițe albe*, l-au cunoscut pe Ioanid, l-au stimat și iubit ca pe

*Poetul cu surorile Sabina Wumbrand și Elena Răscol
la sosirea lui în Statele Unite*

un părinte, i-au adus manuscrisele în America și i-au tipărit poeziile. Am găsit foile galbene și patinate de vremi, cu scrisul poetului, care arată forță și erudiție, exprimă caracter și simțire, la început, mai apoi, după venirea în exil, în 1982, după pierderea soției, solitar pe pământuri străine și atins încet de boala nemiloasă, care l-a răpus la urmă.

Scrisul tremurând, arată dorul de țară, neadaptarea la lumea nouă, necunoscută, izolarea în colțul uitat de lume, Scappoose, pe malul râului Columbia. Acest temerar slujitor, care așternea, cu pana măiastră, gânduri divine, se resemnează și apune încet, uitat de lume și departe de neamul nostru. Câți îl cunosc astăzi? Se studiază pe băncile școlilor? Merită locul alături de Eminescu și Creangă, de Brâncuși și Enescu; este pleiada de

intrare a culturii noastre, de formarea oamenilor noi, născuți din credința în Domnul.

Biserica tradițională, unită cu regimurile înainte și după comuniști, l-au pus la colț, ca și pe Modoveanu, Dorz, Cornilescu-traducătorul Bibliei. Câți temerari, care s-au jertfit pentru Evanghelie, martiri ai neamului, au fost marginalizați, șterși din manualele școlare și aruncați în tăvălugul istoriei? Cuibul cu Barză, biserica reformei, a fost înconjurată de blocuri, mutată pe linii de tren și ascunsă, Biblia Cornilescu, care-a adus milioane de români la credință, și viață schimbată este și acum marginalizată și ciuntită de traducători diletanți, Moiescu, eruditul teolog și descoperitor al tainelor piramidei, care făcea calcule cu 19 zecimale, scrise pe cioburi sau cu săpun pe pereții temnițelor, a trecut ca o mireasmă de bun miros, Moldoveanu și Dorz se mai cântă prin biserici, dar lumea nu-i cunoaște, căci valoarea lor este legată de Calea îngustă, care duce la cer (Matei 4.13).

Pornind de la manuscrisele originale, prin bunavoința familiei Vasile și Elena Răscol, prin efortul neprețuit al familiei Marina și Nelu Niță, prezentăm, pentru prima dată, poezii noi, dezgropate din opera marelui poet. Sperăm ca aceste mărgăritare de preț să aducă sufletele însetate de nemurire la izvorul nesecat de apă vie, care este Cuvântul care S-a făcut trup, Domnul și Mântuitorul nostru. Ca o noutate, prezentăm și manuscrisele originale, chiar și parțial, căci unele poezii au pagini mai multe. Ultimele arată starea șubredă a poetului, cu scrisul tremurând, dar sufletul său rămâne tânăr, căci merge în nemurire...

Pavy Beloiu, Statele Unite, 2021

Poetul cu soția sa, Elena

BUNICUL ȘI NEPOȚII în jurul ieseii sfinte

(Dangăte de clopot... redând
melodia „Sfânt locaș... tainic locaș...“)

NEPOȚII - Bunicule! Bunicule! La mulți ani! La
mulți ani, bunicule! Dumnezeu să-ți cîntăm.
(Daniel dă tonul: „fa-la-do-la-fa“. Un
instrument introduce.)

Cling - cling... clopotei...
sboașo îngeri printre miei,
îngeri printre miei.
De noi, ca un nor,
rîm oștiri de Dumnezeu slor,
rîm să spună
vestea bună
vestea unui Salvator,
vestea unui Salvator...

MUGUREL

Si a fost Iisus copil...
Fără leagăn, fără cloș.
Si-a ființa Lui firată
au pătruns fieri de ger.
Si a fost Iisus copil,
ca să aibă toți copiii
Tată - n cer...

Bunicul și Nepoții în Jurul Ieslei Sfinte

(Dangăte de clopot... redând melodia „Sfânt locaș... tainic locaș)

NEPOȚII – Bunicule! Bunicule! La mulți ani! La mulți ani bunicule! Am venit să-ți cântăm.

(Daniel dă tonul : „fa – la – do – la – fa” Un instrument introduce)

Cling – cling ... clopoței... zboară îngeri printre miei,
Îngeri printre miei.

De sus ca un nor, vin oștiri de Duh în zbor,
Vin să spună vestea bună.

Vestea unui Salvator, vestea unui Salvator...

MUGUREL – Și a fost Isus copil... fără leagăn, fără slavă.

Și-n ființa Lui firavă, au pătruns fiori de ger.

Și a fost Isus copil, ca să aibă toți copiii, Tată-n cer.

BUCHI ȘI CEILALȚI COPII -- Și a fost Isus sărac.

Se uitau cu milă bicii cum i-ardeau pe față macii.

Și a fost Isus sărac, ca să aibă toți săracii bogății.

TOTI – Pruncușor cu dulce somn, ai fost Tu al vieții Domn,

Chip senin ca un crin, Salvator divin.

Aleluia! Aleluia! (Cu o mică concluzie instrumentală)

BUNICUL – Și a fost Isus copil...

Dragii bunicului, astăzi, de jur împrejurul pământului se sărbătorește nașterea în mijlocul omenirii, a Fiului lui Dumnezeu, a Salvatorului nostru, a Salvatorului lumii întregi!

Ce frumos ne povestesc paginile sfinte acest mare eveniment!

(Răsfoiește) Ia auziți: „În vremea aceea a ieșit o poruncă de la Cezar August să se înscrie toată lumea în recensământ...”

BUCHI – Eu știu. Eu am învățat la istorie. Octavian August a fost împărat al imperiului roman. El a domnit de la anul 27 până la anul 14.

BUNICUL – Așa-i, așa-i.

MUGUREL – Bunicule, ce înseamnă recensământ? Că eu nu știu.

BUNICUL – Dacă tu scrii într-un carnet câți frați ai, câți prieteni, câte jucări și câte cărți de povești, asta e un recensământ. Înțelegi? Așa. Toți se duceau să se înscrie, fiecare în cetatea lui. Iosif s-a suit și el din Galileea, din cetatea Nazaret, în Iudeea, în cetatea lui David numită Betleem.

BUCHI – Eu știu. Eu am învățat la școala duminicală. David a fost rege iudeu. El a domnit de la anul 1010 la anul 970.

BUNICUL – Da, da... „să se înscrie împreună cu Maria, logodnica lui”

MUGUREL – Bunicule, ce înseamnă logodnică?

BUCHI – Eu știu. Eu am învățat la...

SAMUEL – Hai, măi Buchi... tu știi toate,

VERONICA – Tăticul și mămica întâi s-au logodit și pe urmă s-au căsătorit. Adică tăticul a adus un buchet mare-mare de flori și și-au dat cuvântul că s-au ales unul pe altul pe toată viața...

BUNICUL – Da. Și, „pe când erau ei acolo, adică la Betleem, s-a împlinit vremea când trebuia să nască Maria. Și a născut pe Fiul ei cel întâi născut, l-a înfășat în scutece și l-a culcat într-o iesle, pentru că în casa de poposire nu era loc pentru ei...”

MUGUREL – Bunicule, de ce nu era loc pentru Doamne-Doamne?

BUCHI – Eu știu...

SAMUEL – Taci.

BUNICUL – Pentru că veniseră mulți oameni în vederea recensământului și nu mai erau paturi libere.

CRISTINA – Dar, bunicule, pentru o mămică în durerile nașterii nu s-a găsit nimeni să se deranjeze?

BUNICUL – Ba da. Cred că grăjdarul... Dar voi ce ați fi făcut dacă ați fi fost culcați acolo, la han?

VERONICA – Eu îi aranjam un pat pliant.

BUCHI – Eu îi dădeam patul meu!

SAMUEL – Eu îi trezeam pe toți din somn. Se poate? Pentru Fiul lui Dumnezeu să nu facem loc? Fără.. fără El, ce-am fi fost noi astăzi?

MUGUREL – Bunicule, ce-nseamnă o iesle?

BUCHI – Eu știu ... o iesle ...

SAMUEL – Buchi...

BUNICU – Hai, spune, Buchi...

BUCHI – o iesle e...

CRISTINA -- ... o împletitură de nuiele sau un vas de lemn...

VERONICA -- ... în care se pune fân pentru animale.

MIHAELA – Și Doamne-Doamne a dormit pe fân?

BUNICUL – Pe fân.

MIHAELA – Și nu puteau să-L mănânce caii sau cămilele?

BUNICUL – Nu. Caii și cămilele nu L-au mușcat. Au fost alte ființe care au vrut să-L nimicească.

MUGUREL – Balauri?

BUNICUL -- Nu. Oameni.

BUCHI – Eu știu. Irod cel mare, care a domnit de la...

SAMUEL -- Bunicule, citește mai departe.

BUNICUL – „În ținutul acela erau niște păstori, care stăteau afară în câmp și făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor. Și iată că un înger al Domnului s-a înfățișat înaintea lor și slava Domnului a strălucit împrejurul lor. Ei s-au înfricoșat foarte tare. Dar îngerul le-a zis: Nu vă temeți, căci vă aduc o veste bună, de mare bucurie pentru tot poporul! Astăzi în cetatea lui David vi s-a născut un Salvator care este Mesia, Domnul! Iată semnul după care-L veți cunoaște: Veți găsi un prunc înfășat în scutece și culcat într-o iesle!”

CRISTINA – ...Ce frumos...

BUNICUL – Și deodată... (se aude un cor depărtat) ...împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, laudând pe Dumnezeu și zicând...

SAMUEL -- ...Glorie lui Dumnezeu în înălțimi...

VERONICA – și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui!..

BUNICUL – „După ce s-a născut Isus, adică Salvatorul, în Betleemul din Iudeea, în zilele regelui Irod...”

SAMUEL – Buchi știe...

BUNICUL – „...iată că au venit niște magi din răsărit,” adică niște preoți-astronomi, „la Ierusalim și au întrebat: „Unde este regele de curând născut al iudeilor? Căci i-am văzut steaua în Răsărit și am venit să-I aducem adorația noastră.”

CRISTINA – ah, dac-aș fi fost și eu cu ei!

SAMUEL – Eu nu mă mai duceam la Irod , că doar și Buchi știe că Irod era un rege sângeros...

BUCHI – de neam edomit, ... căsătorit cu o iudaică.

BUNICUL – Da. Irod s-a tulburat mult și a adunat pe toți preoții ... ca să afle de la ei unde trebuia să se nască Mesia.

MUGUREL – Eu îi spuneam că s-a născut în cer. Să se ducă acolo să-L caute.

VERONICA – Eu îi spuneam că s-a născut în inima mea...

BUNICUL – Atunci Irod a zis magilor: „Duceți-vă de cercetați cu de amănuntul despre prunc și când îl veți găsi, dați-mi și mie de știre, ca să vin și eu să-i aduc adorație.”

SAMUEL – Ce mincinos!

BUNICUL – „Magii au plecat, și steaua, pe care o văzuseră în răsărit, mergea înaintea lor până ce s-a oprit deasupra locului unde era pruncul.”

BUCHI – Bunicule, eu am învățat că o stea merge pe orbita ei și nu se oprește nicăieri.

MUGUREL – Ce înseamnă orbită?...

BUNICUL – Da. Orice stea se învâрте în jurul unui punct, cam așa ca o minge legată de o ață. Dar vedeți voi, steaua aceea nu era o stea ca oricare alta, căci nu se născuse un copil ca oricare altul. Se născuse Isus, Fiul lui Dumnezeu! Sunt multe taine. Pomul cunoștinței binelui și răului n-a fost un copac ca oricare altul. Berbecul de pe muntele Moria n-a fost deloc un animal ca oricare altul. Stâncă din care a fășnit apă în pustie n-a fost o stâncă oarecare. Nici steaua din răsărit n-a fost o stea materială, ci o putere, o ființă spirituală, care a salutat din cer pe Fiul Cerului. ...Iar magii au intrat în casă și s-au aruncat cu fața la pământ în semn de adorație. Apoi și-au deschis lădițele cu lucruri scumpe și i-au dăruit pruncului aur, smirnă și tămâie. Mugurel, tu ce i-ai fi adus?

MUGUREL – Nu știu...

BUCHI – Eu știu. Eu am învățat. „Fiule, dă-Mi inima ta!”

VERONICA – Eu nu mai plecam de lângă Pruncul Sfânt...

SAMUEL – Eu aș fi chemat toată lumea la El... toată lumea!

BUNICUL – Uite, El este acum între noi. Haideți să-i arătăm dragostea noastră!

TOȚI – (Cor și instrumente)

Laude-Ți dăm, toți Te cântăm și înainte-Ți ne plecăm,
căci în Tine noi azi am găsit pe Mesia de veacuri dorit;
fie-n veci preamărit!... fie-n veci preamărit!...

EU ȘTIU

prelucrare

Eu știu în ce pot crede
când totu-i vînt și fum,
când tot ce-avem se pier de
în pulbere și serum.

Eu știu ce stă deapănuri,
cînd înal mortii vad,
în palide contururi,
atîta glorie cad.

Eu știu ce dă putere
și glas, tărînei reci,
Eu știu ce-n veci nu piere
și știu ce-a fost în veci.

El e în ceruri. Iată-l!
El mîină lumi întregi.
El Domnul sfînt, etatăl,
Supremul între regi.

Eu știu...

Eu știu în ce pot crede
când totu-i vânt și fum,
când tot ce-avem se pierde
în pulbere și scrum.

Eu știu ce stă de-a pururi.
când în al morții vad,
în palide contururi,
atâtea glorii cad.

Eu știu ce dă putere
și glas țărânei reci.
Eu știu ce-n veci nu pierе
și știu ce-a fost în veci.

E sus în ceruri. Iată-L!
El mână lumi-ntregi.
E domnul Sfânt, e Tatăl,
Supremul între regi

O stâncă a nădejdi
e brațul Său viteaz,
O pavăză-n primejdii,
un sprijin în necaz.

Supune-I a ta soartă,
cum toate-I se supun.
Acel ce aștrii poartă
cunoaște drumul bun.

Adu-i ca jertfă plânsu-ți,
în rugă și suspin,
Și-L vei simți ștergându-ți
păcatele deplin.

De-ar fi pe cât nisipul,
Isus iertând oricui,
dă tuturor și chipul
și-asemănarea Lui.

Din mâna Lui divină,
primi-vei din văzduh
o haină de lumină
și-o inimă de Duh.

O, veșnice părinte,
Îți mulțumesc nespus
că Tu ne-ai pus 'nainte
iertarea prin Isus.

Că ocrotind cărarea
pe care ne aduni,
despici în două marea
și amuțești furtuni.

De Ți-ar ieși 'nainte
toți demonii acum,
nici umbra umbrii Tale
n-o pot opri din drum.

Uitând de legea humii
privim cum ne-nsoțești.
Tu ești Stăpânul lumii
și Tatăl nostru ești.

Făindcă pașii mei
sunt acum atât de grei
ca un stor de drăpă
de care ești să se prindă

rog pe fiecare după soție, în model și corp
să fie ocupată să-mi scrie în scris

Doamne, mări de bucurie în tot al
timpul

LANTERN

URNEAZA

CU REZERVORUL

Balea

pe inferna

LANTERN

care este

toată marea noastră.

prețuiește

de care la un ulei este

Fiindcă pașii mei...

Fiindcă Pașii mei
Sunt acum atât de grei
Ca un zbor de dropie
De care ușor te-apropii

Rog pe fiecare dropie
Să fie și model și copie
(Să facă o copie)
Să urăm fratelui nostru

Doresc urări de
binecuvântare
În tot (alinează)
Lanternă urmează

Cu rezervorul, bateria
Spre întinerirea lanternei
(care-o) naște prietenia.
La mulți ani!

Fructe și suori,
cu mapi de flori
și cu podobabe stulte,
să dăm prios
de gînd voios
în cîntec și în cuvînt.

Spre ceru-malt,
în psalm vibrant,
să sloare multumirea,
mă-a cel senin
de unde vin
lumi și ce-aduc în binea.
aceluia și

O, Tată stînt,
în larg avînt,
prin Cel gîtit pe cruce,
iti multumim
de tot ce stîm
că harul Tău ne-aduce.

Fii adorat
că Tu ne-ai dat
un nou cîmîn în lume,
~~ce născuț voios~~
fai lumină
~~dumnezeiești~~

O, Miel divin. ~~ce-nalt~~
ce-aduce mîpîn ~~ce-nalt~~ al Tău nene
tăi ce născuți te cheamă
să formi în noi
în larg pînă
în binea fără teamă.

Din parădis,
din cer deschis,
revarsă nor de slavă!
Revarsă flori
celere în tot
din dulcea ta dumblăvă!

Frați și surori

Frați și surori cu snopi de flori
și cu podoabe sfinte,
să dăm prinos de gând voios
în cântec și-n cuvinte.

Spre ceru-nalt, în psalm vibrant.
Să zboare mulțumirea,
spre-acel senin de unde vin
lumini ce-aduc iubirea.

O Tată Sfânt în larg avânt,
prin Cel jertfit pe cruce.
Îți mulțumim de tot ce știm
că harul Tău ne-aduce.

Fi adorat că Tu ne-ai dat
un nou cămin în lume,
cămin voios, far luminos
ce-naltă al Tău nume.

O Miel divin, cu-adânc suspin,
toți cei salvați Te cheamă
să torni în noi în larg șuvoi
iubirea fără teamă.

Din Paradis, din cer deschis,
revarsă noi de slavă!
Revarsă flori culese-n zori
din dulcea Ta dumbravă!

IERTAREA

Tertarea nu se poate cumpăra.
 Nu-i marfă, ca să iei și să plătești.
 Oieri cu plîns amar și te smerești.
 N-o smulgi nepăsător și n-o prețuiești.
 Pe Dumnezeu nu-l cumperi și nu-l vinzi.
 Pe Dumnezeu îl cauți și-l iubesti.

„Nu jertfe ureau”, a zis Iisus, „nu miei!”
 „Că milă, bunătate”, bani ceresti.
 Nu cu argintii lumii te sfîntești,
 ci caută de bani să te desprîinzi.
 Pe Dumnezeu nu-l cumperi și nu-l vinzi.
 Pe Dumnezeu îl cauți și-l iubesti.

Strînge zeciniala pentru cer mereu.
 Strînge bani sub perne și-i adani la grînzii.
 Dar Dumnezeu spune: Oare nu gîndești?
 Nu banii tăi, ci tu îmi trebuiești.
 Dă-mi inima și vin' să mă cuprîinzi!
 Pe Dumnezeu nu-l cumperi și nu-l vinzi.
 Pe Dumnezeu îl cauți și-l iubesti.

Iertarea

Iertarea nu se poate cumpăra.
 Nu-i marfă ca să iei și să plătești.
 O ceri cu plâns amar și te smerești.
 N-o smulgi nepăsător și n-o pretinzi.

Pe Dumnezeu nu-l cumperi și nu-L vinzi.
 Pe Dumnezeu Îl cauți și-L iubești.
 „Nu jertfe vreau,” a zis Isus, „Nu miei!”
 „Ci milă, bunătate,” bani cerești.

Nu cu arginții lumii te sfințești,
 ci caută de bani să te desprinzi.
 Pe Dumnezeu nu-L cumperi și nu-L vinzi.

Pe Dumnezeu Îl cauți și-l iubești.
 Strângi zeciuială pentru cer mereu.
 Strângi bani sub perne și-i aduni la grinzi...
 Dar Domnul spune: „Oare nu gândești?”

Nu banii tăi, ci tu îmi trebuiești.
 Dă-Mi inima și vin să Mă cuprinzi!
 Pe Dumnezeu nu-L cumperi și nu-L vinzi.
 Pe Dumnezeu Îl cauți și-L iubești.

(Scappoose, Oregon, 1984)

Împăratul și ciobanul

A fost odată o-ntâmplare,
Undeva, în lumea mare.
În ce țară s-antâmplat,
Nu s-a scris, nu s-a-nsemnat.

Că un împărat bătrân
Și la inimă păgân,
Care tot zicea mereu
Că nu este Dumnezeu.

A adunat la el odată
Pe-nțelepții lui: o ceată.
Și-a-ntrebat cu glasul său
Dacă este Dumnezeu.

Atunci, iată, ascultați:
Vreau ca să mi-l arătați.
Dacă nu-L veți arăta,
Voi cu viața veți găta.

Și le-a dat numaidecât
Termen, trei zile, atât.
Înțelepții s-adunau
Și-ntre ei se sfătuiau.

Și făceau la planuri, dar
Era totul în zadar.
Zilele iute treceau
Și-nțelepții tremurau.

Termenul se împlini
Și a treia zi veni.
Vai de noi se tânguiau,
ce vom face se-ntrebau.

Împăratul i-a chemat,
Foc pe ei s-a mâniat.
Pe când sta să hotărască
Și sentința s-o rostească,

Iat-un lucru de mirare
Că un ciobănaș apare
Înaintea lui și-a zis
Cu un grai sincer, deschis:

Împărate, zise el,
Ciobănașul mititel:
Împărate, Domnul meu,
vrei să-L vezi pe Dumnezeu?

Atunci nu te mânia
Iată... ți-L voi arăta.
Și-l chemă mai la o parte
Ia te uită împărate,

Către soare să privești
Ca să afli ce dorești.”
Împăratul s-a uitat
Dar din ochi a lăcrimat.

Strălucirea soarelui
I-a orbit vederea lui
Încât capul a plecat
și a rămas rușinat.

Împărate, zise el,
Ciobănașul mititel,
Vezi că nu ai fost în stare
Să privești bine la soare?

Vezi că ochi-ți lăcrimează
Și-i numai o mică rază

A slavei lui Dumnezeu,
Care-i ziditorul tău.

Cum atuncea Domnul meu
Vrei să-L vezi pe Dumnezeu?
Când tu n-ai fost în stare
Să privești bine la soare.

Bine-ar fi să te gândești,
Cu alți ochi ca să privești,
Cu ai sufletului tău
Să-L privești pe Dumnezeu.

Împăratul s-a gândit
Și-a rămas foarte uimit.
Două lucruri a-ntrebat
Și răspuns a căpătat.

Ciobănașule cuminte
Spune-mi ce-a fost înainte,
Înainte dragul meu
Până n-a fost Dumnezeu.

Ciobănașul, el a stat
Un moment și-a judecat.
Și-apoi s-a îndreptat
Spre păgânul împărat.

Și i-a zis din grai așa:
Împărate, te-aș ruga
Dacă nu te-ai supăra,
Să începi a număra.

Unu, doi, trei începuse
Dar pe loc îl întrerupse
Ciobănașul cel cuminte.
Ia începe mai-nainte.

Înainte, începe da,
De unu a număra.
Împăratul cu mirare
Zise: cum nu știi tu oare,

Că de unu înainte,
Nu-i nimic, doar ești cuminte.
Bine-ai zis, răspunse el,
Ciobănașul mititel.

Cu un glas măreț, voinic,
Tot așa n-a fost nimic
Înainte de Dumnezeu
Împărate, domnul meu.

El este din veșnicii,
De acuma dar să știi.
Și că Dânsul n-a avut
Nici odată început.

Împăratul zise cu mirare,
Văd că ești cuminte tare.
Îți mai pun o întrebare,
Ultima și după care,

Dacă-mi vei răspunde,
Îți voi da un mare dar.
Spune-mi, fiule al meu
Ce lucrează Dumnezeu?

Ca răspunsul să ți-l dau
Îndrăzneală eu îmi iau,
Ca să cer un lucru mare,
Dar să-mi fie cu iertare,

Ca să-ți pot răspunde bine
 Schimbă hainele cu mine.
 Ale tale împărătești,
 Cu-ale mele ciobănești.

Ascultându-l împăratul
 Iată ce-a mai zis băiatul:
 Încă ceva te-aș ruga
 Să ascuți din partea mea.

Împărate, domnul meu,
 Lasă-mă pe tronul tău.
 Împăratul l-a lăsat
 Și băiatul s-a urcat.

Și de-acolo de pe tron
 Ca un împărat și domn,
 El cu mâna arăta
 Și din gură cuvânta:

Iată dar pe-acest pământ
 Ce lucrează Domnul Sfânt,
 El pe unul detronează
 Și pe altu-ncoronează.

După ce a cuvântat
 De pe tron el jos s-a dat,
 Hainele le-a dezbrăcat
 Și-mpăratului le-a dat.

Și luând pe ale sale
 Bucuros pleacă pe cale
 Către casa părintească,
 Oile să-și păstorească.

Acest împărat bătrân
 Și la inimă păgân,

Mult a stat pe gânduri pus
Și la urmă el a spus,

Și-a vorbit în graiul său:
Acum văd pe Dumnezeu.
Văd acum cât e de mare
Și ce slavă Dânsul are.

Iată cât de minunat,
Cum Dumnezeu a lucrat
Și cum Dânsul și-a făcut
Slava lui de cunoscut.

(Din carnețelul lui Mihai Beloiu)

y

ÎNGERII VESTESC

Îngeri vestesc
un prunc dumnezeu.
Oare-n ce mareț palat
voi merge să-l găsim?

Nu-i sub boltă de aur!
Căci loc n-ai bun nu s-a aflat,
doar doar un staul
n-o iese-n loc de pat.

Îngeri vestesc
un preot sfânt, ceresc.
Oare cei din Templu stii
în ce loc să-l găsim?

Stii doar pe altare
bogate festin a primii.
Iar pe Fiii Slavei
pe cruce -l vor jefii!

Îngeri vestesc
un rege din veac.
Oare marele înod
îl caută-ntr-o copă?

Da, înod îl caută
ca să-l răpăie sub tociag!

...
Dar meriți lumii
îl vor primi cu drag!

|||||||

Îngerii vestesc

Îngerii vestesc
Un prunc dumnezeiesc.
Oare-n ce măreț palat
Voi merge să-l găesc?

Nu-i sub bolți de aur!
Căci loc mai bun nu s-a aflat,
Decât doar un staul
Și-o iesle-n loc de pat.

Îngerii vestesc
Un preot sfânt, ceresc.
Oare cei din Templu știu
În ce loc să-l găesc?

Știu doar pe altare
Bogate jertfe a primi.
Iar pe Fiul Slavei
Pe cruce-L vor jertfi!

Îngerii vestesc
Un rege din vecii.
Oare marele Irod
Îl caută-ntre copii?

Da, Irod îl caută
Sa să-L răpuie sub toiag!

.....
Dar smeriții lumii
Îl vor primi cu drag

IN NOAPTEA DE-NOIERE

În noaptea de-noiere,
cu dor curat
de crin nepotat,
măi reu pietice stinghere
prind în moment cu dureri,
ca-amar
Maria plângea.

În noaptea de-noiere,
ce pară străbat
ce glas neuitat?
E Domnul! E Maria!
Auzi cum o strigă: Maria!...?
E El!
Hristos a-moriat!

În noaptea de-noiere
Imus îndat'
poruncă i-a dat
zicând: Merge în cetate
n-oricui mi-a fostea n-foarte
n-oi spui:
Hristos a-moriat!

Din noaptea de-noiere
marea în zări
fe minți n-pe mări
voras nega: Maria
n-oi dea lungă noi mărturie,
zicând:
Hristos a-moriat!

Se poate repeta, după fiecare strofă, versul 2, 3 și ultimul.
De pildă, după prima strofă:
Cu dor curat
de crin nepotat,
ca-amar
Maria plângea.

În noaptea de-nviere

În noaptea de-nviere,
 cu dor curat,
 de crin nepătat,
 sub reci pietre stinghere
 privind în mormânt cu durere,
 cu-amar
 Maria plângea.

În noaptea de-nviere,
 ce pași străbat,
 ce glas neuitat?
 E Domnul! E Mesia!
 N-auzi cum o strigă: Maria!..?
 E El!
 Hristos a-nviat!

În noaptea de-nviere
 Isus îndat'
 poruncă i-a dat,
 Zicând: Mergi în cetate
 Și-oricui mi-e prieten și frate
 Să-i spui:
 Hristos a-nviat!

Din noaptea de-nviere
 mereu în zări,
 pe munți și pe mări
 voios trece Maria
 să-și dea lângă noi mărturia
 zicând:
 Hristos a-nviat!

(Se poate repeta, după fiecare strofă, versul 2, 3 și ultimul.
De pildă, după prima strofă:
Cu dor curat, De crin nepătat, Cu-amar, Maria plângea.

MĂREȚIE

Domnul nostru să ne mântuiască
 Ca să ne arate Domnul măreția
 Se născuși astăzi n-av putea arta
 Îi trebură o dragoste de țara noastră
 Și împlinire...
 Fără început și fără sfârșit!

Ca Dumnezeu să fie o lume fătăl
 O împlinire fără de-mplăcut
 Și te lăsa o dragoste fărâșor
 Un neînțeles și un neînțeles
 ③ Între sfârșit și început
 Deplină viață
 N-avem început

Măreție

Ca să-și arate Domnul măreția
ce nimeni altul n-ar putea avea
Îi trebuia o dragoste de taină
Scrisă-n ceruri și-mplinită;
Fără început și fără de sfârșit.

Ca Dumnezeu să fie-n lume Tatăl,
o împlinire fără de-mplinit,
Îi trebuia o dragoste frumoasă,
un început și-un veșnic nesfârșit

Mergea un bătrânel...

Mergea un bătrânel spre adunare.
Trecea încet prin văile aurii
Și el citea cu-n fel de-nfiorare
Scriptura sfântă, cartea din vecii.

Și cum mergea și se oprea deodată
Tot răscolind prin psalmi și prin profeți
Un om bogat cu firea-ndestulată
Îl înfruntă râzând cu ochi șireți.

Bătrâne, văd că ești un om cu carte,
Ești plin de-nvățătură până-n dinți,
Și, tot citind, gândești că după moarte
Te-or așeza ispravnic pentru sfinți.

Măi omule, zadarnică ți-e truda,
Cum, tu în rai, tu rob din neam în neam?
Nu intră, bre, în slavă, caracuda,
Ci, cei bogați, un Iov, un Avraam.

Tu, dacă mori, te-or duce pe trei scânduri,
Fără slujire, fără lumânări,
Eu pun alai de preoți, rânduri, rânduri,
Cu rugăciuni spre sfintele-ndurări.

Ce poți tu da pentru pomeni, răspunde?
Și pentru parastasul tău cât dai?
Eu dau oricât, că, uite, am de unde,
Și-atuncea, tu sau eu ajung în rai?

Stăpâne, să mă ierți de îndrăzneală,
Dar dumneata cunoști mai mult ca noi.
Dar raiul nu-i pe bani, nu-i pe tocmeală,
Și bani în rai n-ar fi decât gunoi.

Că toți murim, acesta ne e datul,
 Dar iată că 'naintea lui Hristos,
 Oricâte pungi ar stăpâni, bogatul
 Nu-i alta doar, decât un păcătos.

Și nu s-a dat sub cer decât un Nume,
 Decât o slujbă și decât un vad,
 Fără iertarea lui Hristos anume,
 Nu poți intra, să știi, decât în iad.

Mă, pui de rob, nu ți-ai trecut măsura?
 Te crezi om înțelept și cărturar
 C-ai buchisit și tu pe brânci Scriptura,
 Și te-ai făcut duhovnic din plugar?

Ia cugetă, bătrâne, cum adică,
 Vrei să mă legi cu proștii-ntr-un mănunchi?
 Eu, muntele, să-nvăț de la furnică?
 Eu, leul, să mă târâi pe genunchi?

Nu vezi, la răsărit, la soare-apune,
 La miazănoapte și la miazăzi,
 Pământ și ape ale cui sunt, spune?
 Sunt ale tale sau a cui or fi?

Stăpâne, cât cuprinde-n zări, departe,
 Nimica nu-i al meu, dar nici n-aș vrea.
 Că, uite, mie-mi spune-această Carte
 Că eu am mult mai mult ca dumneata.

A dumitale-i brazda asta multă,
 Al dumitale-i bolovanul greu,
 A dumitale-i valea, dar ascultă:
 Privește cerul, ceru-ntreg e-al meu!

Mindria

?

1
 Cum ai căsătorit din ceruri oare
 Tu aurora de argint,
 Tu stea așa strălucitoare?
 Te-ai stins în neșiră pierzătoare
 Și tu și slava ta ce mare — de iacint

2
 Tu fiul zorilor vișii
 Tu, furnușetă de nărgiean
 Tu, stea senină a dimineții
 Ti-a căsătorit slava furnușetă
 Tu reșe

3
 Și tu, și nume tău de stele
 Întreaga enciclopedie
 Cum ai căsătorit și tu, și ele
 Din uriazăle castele
 Din neșiră

4.
 Cum a căsătorit a ta splendoră,
 Doar hemeie erai în zbor,
 Printre prete nănteritoare
 Tu te plimbai în sărbătoare
 Cu multe favor

Mândria

Cum ai căzut din ceruri oare
 Tu auroră de argint,
 O stea așa strălucitoare?
 Te-ai stins în veșnică pierzare
 Și tu, și slava ta cea mare
 De iacint.

Tu fiul zorilor vieți,
 Tu, frumusețe de mărgean
 Tu, stea senină-a dimineții
 Ți-a căzut slava frumuseții
 În ocean.

Și tu, și norul tău de stele
 Întreaga enciclopedie
 Cum ai căzut și tu și ele
 Din uriașele castele
 Din veșnicie.

Cum a căzut a ta splendoare,
 Doar heruvim erai în zbor,
 Printre pietre scânteietoare
 Tu te plimbai în sărbătoare
 Cu mult favor.

Erai frumos, o raritate!
 Nici nu aveai asemănare
 Între ființele create.
 Erai o veșnică cetate
 În sărbătoare!

Dar frumusețea ta cea rară
 Te-a amăgit și te-a-nșelat..
 Din rai, Domnul te-a dat afară

Căci haina-ți deveni murdară
De păcat.

Căderea ta a fost mândria!
Erai frumos și înțelept,
Dar ai lăsat ca viclenia
Să-ți șteargă toată bucuria
Ce-aveai în piept.

Te-a amăgit chiar cunoștința
Te credeai fără adversar
Și nu știai că umilința
Te va învinge cu credința
Astăzi prin har.

Ți-au căzut piscurile-n vale
Și crestele de antimon,
Ți-ai pierdut chipul slavei tale
Și-acum te pierzi pe-a morții cale
Ca demon.

Te-ai înălțat, dar înălțarea
Te-a coborât jos pe pământ.
Tu singur ți-ai ales pierzarea
Adâncul veșnic și uitarea
Din mormânt.

Iată de unde-i nedreptatea,
Și între oameni vrăjmășie:
De când Satana, răutatea,
Și-a pierdut veșnic libertatea
Prin mândrie.

Pe oameni el vrea să-i oprească
 Să nu ajungă mântuiți.
 Ca el și ei să se mândrească...
 Și-n starea lor cea pământească
 Ce mulți sunt biruiți.

Ce iscusit predă el lecții
 Și-mparte-ntruna stimulente.
 Din a mândriilor colecții
 Mereu împrăștie selecții
 Concludente.

E geniu-n ale lui creații
 Și toate pentru-n singur loc.
 Și înălțările din spații
 Și orice fel de congregații
 Din a mândriei modelații
 Vor arde-n foc.

Pe oameni el i-a selectat
 Deși noi suntem una.
 Mândria însă-a separat
 Pe cerșetor de împărat,
 Și-i va desparte-ntruna. .

"Eu nu sunt simplu muncitor"
 Sunt mii de declarații
 Care răsună în popor,
 În rândul intelectivilor
 Fără de contestații.

Portugal

Se-avele duna la Scappon
si chota pe Tamar

Red mundaletu-a Scappon
si pling de dor coasa

Exalte dar pe-ocant paimit
si Mint si clare

Si tot ce-i spirit e tot mui spirit

"

Si

Si-mi puit
se-avele duna la

Exalte dar pe-ocant paimit
si-mi clare
Exalte dar pe-ocant paimit
si-mi clare

Si tot

si-mi puit -> tot

Si duna la

si tot mai mult si-mi puit -> tot
si-mi puit -> tot

Porniri

Se-aude Doina la Scappoose
și chiote pe Târnave
Râd rândunelele-n Scapus
și plâng de dor cocorii

E-atâta dor pe-acest pământ
și chiot și durere
Și tot ce-i sfânt e tot mai sfânt
Și sus pe cer se-aud bătăi în ușă

E-atâta plâns amar pe-acest pământ
Și-atâta bucurie și slavă ...
Și toate...
și mai grăbite-s toate...

E-o vreme-naltă...toți simțim
ceva măreț cutrieră
... și tot mai mult se-aprinde-n jar
săratica: cenușă.

Răsplata

Ajută pe-oricine îți cere-ajutor
 Și nu judeca niciodată.
 Nu spune nu pot, sau eu nu sunt dator,
 Nici nu aștepta vreo răsplată.

De vrei răsplătire aici pe pământ,
 Zadarnică-i truda și fapta.
 Îmbracă, hrănește pe omul flămând,
 Să nu știe stânga de dreapta.

Când toate aceste vei face-n ascuns
 și nu pentru-o slavă deșartă,
 Atunci vei primi mângâiere de sus
 Și-aicea și-n viața cealaltă.

Copiii tăi nu vor cerși pe la porți
 Și masa-ți va fi-mbelșugată.
 Chiar Domnul din cer va-ngriji ca să poți
 Să dărui oricui fără plată.

Vorbirea ta fi-va umplută de har
 Și toți te-or cinsti cu-ascultare.
 Nici cerul, nici viața n-avea-vor hotar,
 Iar moartea va fi SĂRBĂTOARE!

Când Isus pe-ogor te cheamă,
 iese-n drum și cel viclean.
 Dar tu cât ești fără teamă,
 Cu-atât tremură Satan...

Când cei răi te trag pe sfoară,
 de obidă sa nu strigi.
 Ei te mint, tu strângi comoară.
 Ei te-nșeală, tu câștigi.

Scântei

Pentru pânza de iubire
E războiul cel mai greu.
Diavolul tot rupe fire,
Noi le înnodăm mereu.

Omul plin de bunătate
Pare orb în drumul său.
Dar iubirea VEDE toate,
Însă-acopere ce-i rău.

Judecă, dar fără ură,
Ci cu gândul de-a zidi.
Nu mostra fără măsură,
Ci cât poți și tu primi.

Unde-i unul nu-i putere.
Unde-s doi, e-ades război.
Dar puterea-n veci nu pierе
Unde una sunt cei doi.

TALITHA KUMI

(Sonorizare: Un cântec roșu de fetițe în hore
copilărești.)

Soliste, poua pe iarba grădinii,
Soarele, soarele a răsărit peste olendri.
Unde sunt umbrele nopții? Au fugit departe.
(Haideti, murșilor, să cântăm și să jucăm în lumină.)

POVESTITORUL - Sunt mulți, mulți ani de-atunci... În grădina
unei case din orașul Capernaum răsarau glasuri
voioase de fetițe care jucau în botă.
Fieca lui Iair, mamelele sinagogii, se juca în
preună cu ~~un~~ prietenele ei... La
umbră smochinilor și a portocalilor, între olendri
înfloriți, între olendri plinuți de mireasmă.
Pe iarba lăli, un câine mare cu chip blând
dormea, lângă păpușile fetițelor care
erau ascitate fiecare sub baldachinelii și fetița lui Iair cânta
cu bucuria inimii ei curate.

FETITA LUI IAIR - Lumina soarelui a venit călărind peste munte,
a venit în grădina, în coră, în inimă.
(Haideti, murșilor, să cântăm și să jucăm în lumină.)

POVESTITORUL - Deodată... în mijlocul veseliei...

FETITA - Vai!...

POVESTITORUL - ... hoh! s-a oprit. Fetița lui Iair, cu un
strigăt ciudat, a căzut la pământ.

PRIETENELE EI - Ce e? Ce s-a întâmplat? Anati! Ce ai?
De ce ai căzut?

POVESTITORUL - Fetița a văzut ceva ca o umbră...
aprofundându-se furis... printre olendri.

Talitha Kumi

(Sonorizare: Un cântec voios de fetețe în horă copilărească.
 Sclipește roua pe iarba grădinii.
 Soarele, soarele a răsărit peste olendri.
 Unde sunt umbrele nopții? Au fugit departe.
 Haideți surorilor să cântăm și să jucăm în lumină.)

POVESTITORUL – Sunt mulți ani de-atunci... În grădina unei case din orașul Capernaum, răsunau glasuri voioase de fetețe care jucau. Fiica lui Iair, mai marele sinagogii, se juca împreună cu prietenele ei la umbra smochinilor și a portocalilor, între olendrii înfloriți, între olendrii plini de mireasmă.
 Pe iarbă, Lolî, un câine mare cu chip blând, dormea lângă păpușile fetețelor care erau așezate fiecare sub baldachinul ei. Și feteța lui Iair cânta cu bucuria inimii ei curate.

FETIȚA LUI IAIR – Lumina soarelui a venit călărind peste munți, a venit în grădină, în casă, în inimi. Haideți surorilor să cântăm și să jucăm în lumină!

POVESTITORUL – Deodată... în mijlocul veseliei...

FETIȚA – Vai!...

POVESTITORUL -- ... hora s-a oprit. Feteța lui Iair, cu un strigăt ciudat, a căzut la pământ.

PRIETENELE EI – Ce e? Ce s-a întâmplat? Anati! Ce ai? De ce ai căzut?

POVESTITORUL – Feteța a văzut ceva ca o umbră... apropiindu-se furiș... printre olendri.

FETIȚA – Mă doare... Belzebug a venit la mine... dintre smochini... Ah, mă doare... m-a lovit...

PRIETENELE – N-a fost nimeni. Uite, Loli stă liniștit.

FETIȚA – Mamă... mamă.. ah, mă doare...

POVESTITORUL – O boală năprasnică a pătruns în trupul firav al fetei. Părinții au așezat-o în pătucul ei.

MAMA – Spune, fetița mamei, ce s-a întâmplat?

FETIȚA – Cineva mamă... cineva a venit la mine. Și Loli... nu m-a păzit. Belzebub a venit la mine... M-a lovit. Și Loli dormea...

POVESTITORUL – Toată noaptea s-a zvârcolit fetița chinuită de arșița bolii.

FETIȚA – Mamă... mamă..

MAMA – aici sunt, fetița mea dragă...

FETIȚA – Acolo... sub olendri... vezi?... uită-te pe geam... Ah Loli... nu lăsa... nu lăsa... Uite mamă... cineva... îmi ia păpușa... Și Loli fuge... fuge...

MAMA – Uite, Loli e aici. Și păpușa e lângă tine.

FETIȚA – Mamă... de ce nu mai răsar odată soarele? E așa de întuneric... Deschide fereastra să vie parfum de olendri

POVESTITORUL – În zori, fetița respira din ce în ce mai greu. Un prieten al casei i-a spus lui Iair.

PRIETENUL – A venit în oraș Isus, profetul din Nazaret, care face vindecări și minuni, cum n-au mai fost vreodată în lume. Aleargă și cheamă-L.

IAIR – Dar va vrea El să vie?

PRIETENUL – Va veni. Sunt sigur că va veni.

POVESTITORUL – IAIR n-a mai stat pe gânduri. (Sonorizare: zgomotul unei mulțimi) În oraș, o mare mulțime de oameni, plini de bucurie, era strânsă în jurul Aceluia pe care-L numeau profet și învățător. Iair își făcu loc printre oameni:

IAIR – Învățătorule... fiica mea... singurul meu copil... o fetiță de doisprezece ani... trage să moară. Vino, te rog, și pune-Ți mâinile peste ea, ca să se facă sănătoasă și să trăiască.

POVESTITORUL – Isus s-a sculat, spune Evanghelia, și a pornit cu el, împreună cu câțiva apostoli. Dar, vai, un om... a venit în grabă de acasă, de la mai marele sinagogii... și i-a zis lui Iair:

OMUL – Fiica ta a murit... De ce să mai obosești pe Învățătorul...

IAIR – Fiica mea... fiica mea a murit? Anati... Anati... fiica mea...

POVESTITORUL – Dar Domnul Isus i-a zis lui Iair, privindu-l cu dragostea Lui dumnezeiască: Nu te teme! Crede numai... și va fi vindecată!

(Sonorizare: Cântece triste din flaute, plânsete)

În casa lui Iair era jale. Cântăreți, prieteni, rude, femei care plângeau... Isus a zis: „Nu plângeți. Fetița n-a murit, ci doarme!”

Salvatorul nostru a intrat în camera îndoliată și a cerut să iasă toți afară. Apoi s-a apropiat de fetiță. Anati era întinsă între flori și cățui de tămâie. Părea în adevăr că doarme. Dar chipul neînsuflețit era palid, parcă străveziu. Isus, Domnul a privit cu ochii înduioșați și a zis: „Talitha Kumi! Fetițo... îți spun... scoală-te!”

Glasul dumnezeiesc a răsunat în cameră ușor ca un susur, dar cu aceeași măreție cu care a răsunat atunci când s-a auzit peste apele întunecate ale pământului: „să fie lumină!”

Și iată că și acum a început să se facă lumină. Pleoapele fetei au tresărit. Obrazul a prins culoare. Fetița a deschis ochii și a privit... În fața ei era un chip pe care nu-l mai văzuse niciodată. Era atâta iubire în acest chip, în acești ochi. Cine putea fi? Era atâta frumusețe cerească în acest chip, atâta lumină... o lumină cum nu mai văzuse nicăieri...

FETIȚA – Mamă... deschide ferestrele... Uite... a răsărit soarele... Mamă... niciodată n-au mirosit așa frumos olendrii...

POVESTITORUL – Și Soarele Isus a ridicat-o pe fetiță de mână și a dat-o părinților și prietenelor ei.

COR DE FETIȚE – Lumina soarelui a venit călărind peste munți... a venit în grădină, în casă, în inimi. Haideți surorilor să cântăm și să jucăm în lumină!
Amin... Amin...

700 (la 100)

N. D. I.

(2)

COR - O cerește minunată
 lângă Betleem se arată:
 Aștăzi a născut
 Prunc din Duhul Sfânt
 fecioara curată;

Gina

31 22 69

că la Betleem, dăria,
 săvârșind călătoria,
 în sărac locas
 lângă - acel oraș
 s-a născut Maria.

S-a născut pe fin cu rouă
 Cel trimis de Tatăl nouă
 și se naște
 și să crească
 să ne izbăvească!

— născut în 10
 (Se repetă la fiecare strofă
 alt. mel. 3 versuri)

(Magdalena) - TURMA ALBĂ

2' 15"

Turma albă, turma sfântă,
 cu oile și ciorlani,
 cu țigani și cu ciobani,
 ce-am fost noi în lumea asta
 acum două mii de ani?

Ce puțini erau odată,
 puțini spini,
 puțini străini,
 dati pradă păcatelor,
 vai!, nemurcitorilor!

Dar odată, într-o noapte,
 îngeri care totți deschid
 au dat veste că-ntr-un stăru
 s-a născut un Prunc de aur
 în cetatea lui David!

31

Turmă albă

Turmă albă, turmă sfântă,
cu oițe și cârlani,
cu tălângi și cu ciobani,
ce-am fost noi în lumea asta
acum două mii de ani?

Ce puțini eram odată,
printre spini, printre străini,
dați pradă păcatelor,
vai!, nenumăratelor!

Dar odată, într-o noapte,
îngeri care bolți deschid
au dat veste că-ntr-un staur
s-a născut un Prunc de aur
în cetatea lui David!

Cuprins

Titlul	Pagina
Fenomenul Ioanid	2
Bunicul și nepoții	11
Eu știu	18
Fiindcă pașii mei	21
Frați și surori	23
Iertarea	25
Împăratul și ciobanul	26
Îngerii vestesc	33
În noaptea de-nviere	35
Măreție	38
Mergea un bătrânel	39
Mândria	42
Pornire	46
Răsplata	47
Scânteii	48
Talitha Kumi	50
Turmă albă	55